

90

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

„PARADOXALA AVENTURĂ"

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

★

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

*

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
90

Coperta-desen: IURIE DARIE

Partea I

1. ÎN TĂCEREA NOPȚII

Era în miezul unei nopți senine de vară, cînd luna își arunca din plin razele-i plăpînde peste întinderile împădurite din jurul marelui oraș. La cîțiva zeci de kilometri spre vest de oraș, în mijlocul unei adevărate păduri de brazi, se înălța cocheta vilă a profesorului Radu Herescu.

Ascunsă în dosul copacilor, printre care se întindeau cîteva alei întunecoase, înconjurată de ronduri cu flori, ce răspîndeau un parfum îmbătător, vila profesorului era în noaptea aceea scufundată într-o liniște odihnitoare.

În ziua precedentă se sărbătorise ziua de naștere a Alinei — sora mai mică a profesorului —, care împlinise 18 ani. Fusese invitată multă lume, și petrecerea ținuse pînă spre miezul nopții. La scurtă vreme după plecarea oaspeților, aproape toți ai casei se culcaseră, frînți de oboseală.

Doar prin ferestrele larg deschise ale camerei în care lucra profesorul, o lumină albă se strecura în bezna de afară, făcîndu-și drum printre crengile de brad.

Profesorul Herescu venise la Moscova de mai bine de un an, fiind numit șef al Secției de astrofizică și navigație intersiderală din cadrul I.M.S.A. — Institutul Mondial de Studii Astrofizice.

Împreună cu Radu — în afară de Alina — mai venise și Dinu Izvoreanu, asistentul și prietenul său cel mai apropiat. De altfel, între ei nu era o diferență însemnată de vîrstă, întrucît profesorul, care nu de mult trecuse pragul celui de-al treizeci și patrulea an al vieții, era doar cu vreo trei ani mai mare decît Dinu.

Așezat acum la biroul său, Herescu se pregătea să încheie punerea la punct a unei lucrări urgente. Dinu îl rugase pe profesor, încă mai de mult, să-i verifice textul unei lucrări științifice. Prins cu alte treburi, Radu uitase complet de lucrare și abia în seara trecută, cînd asistentul îl întrebă dacă terminase verificarea, deoarece editura îi cerea urgent manuscrisul, profesorul își reaminti de făgăduială.

Oricît ar fi fost de îmbietor somnul, Radu se apucă de lucru îndată după plecarea invitaților. Treaba ținu pînă către orele 3 după miezul nopții, cînd ochii aproape i se închideau singuri de somn.

Strînse în grabă foile de pe cristalul biroului şi le puse apoi într-o mapă. După aceea, profesorul stinse lumina şi se îndreptă spre dormitorul său...

★

Apelul televizorului îl chema de multă vreme. In cele din urmă, Herescu se trezi buimăcit, neştiind cîte ceasuri se scurseseră de cînd s-a culcat. Privi întîi spre ferestre, în vreme ce căuta să se dumirească asupra celor ce se petrec în odaia lui. Afară, bezna nopţii încă nu se destrămase.

Sunetul pătrunzător al apelului nu încetă o clipă pînă cînd Radu nu se decise să deschidă televizorul, pe ecranul căruia apăru figura negricioasă a lui Dinu.

Mirat, profesorul întrebă:

— Ce s-a întîmplat, Dinule?

— Îmbracă-te cît poţi mai repede şi vino în secţie... E urgent!...

— Ce mai e şi asta?

— Marte-2!... A transmis un S.O.S.!...

— Ei, drăcie! S-a întîmplat ceva grav?

— Nu ştiu nimic, vino mai repede!...

— Uite, mă îmbrac îndată şi într-un sfert de oră sînt la laborator!...

De la vilă şi pînă la laboratoarele I.M.S.A. era o cale de vreo 100 km, ceea ce pentru luxosul atomoplan al profesorului constituia un fleac: străbătea distanţa aceasta în mai puţin de 5 minute. După un sfert de ceas, profesorul intra pe uşa laboratorului central, unde Dinu îl aştepta nerăbdător.

Cînd figura impunătoare a lui Herescu apăru în cadrul uşii laboratorului, asistentul îi ieşi grăbit în întîmpinare:

— În sfîrşit!... Credeam că n-ai să mai vii, începu Izvoreanu.

— Exagerezi, Dinule! îi răspunse Herescu zîmbind, ştiindu-l pe asistent iute din fire. Ce-i drept, poate m-am trezit cam greu, continuă profesorul, dar de sosit, cred că am sosit destul de repede.

— Dacă n-ar fi fost S.O.S.-ul, n-aş fi îndrăznit să te deranjez...

— Lasă asta acum!... Spune-mi mai bine despre ce este vorba!...

— Pe scurt, începu Dinu ceva mai liniştit, iată motivul. Tocmai sosisem acasă, venind de la petrecere, cînd mi-am adus aminte de instalaţia K-4. O uitasem în funcţiune şi acum n-aveam altă cale decît să vin aici şi să-i opresc motoarele. O dată ajuns în laborator, după ce am oprit funcţionarea lui K-4, mi-am îndreptat atenţia, ca de obicei, spre tabloul de comandă al radioastralului[1]. Beculeţul roşu fiind aprins, mi-am dat seama că banda înregistratoare recepţionase un mesaj din cosmos. Am dat drumul reproducătorului de mesaje... Vino acum şi ascultă şi tu textul mesajului. E un lucru cu totul neobişnuit, care mă pune pe gînduri...

Asistentul făcu să intre din nou în funcţiune reproducătorul de mesaje. După cîteva clipe, din difuzoarele aparatului, un glas sonor şi cunoscut celor doi prieteni răsună foarte limpede:

---

[1] RADIOASTRAL — aparat de emisie-recepţie automată. Se foloseşte pentru emiterea şi recepţionarea mesajelor din cosmos. *(N. A.)*.

„Aici Marte-2. Apel către I.M.S.A. Pregătiţi o astronavă de salvare. Am primit un S.O.S. O astronavă necunoscută cere ajutor. Nu şi-a transmis numele. Poziţia ei v-o comunicăm ulterior. Veniţi urgent! Stop!"

Mesajul marţian se încheia fără nici o altă completare. Marte-2 este una dintre staţiunile cosmice de observaţie ale I.M.S.A. aflată pe planeta cu acelaşi nume. Aceste staţii cosmice există, de mai multe secole, pe aproape toate planetele din sistemul solar şi chiar pe acelea stinse ale cîtorva stele mai apropiate de Pămînt.

Profesorul, după ce ascultă mesajul, întreabă uimit:

— Ce zici de asta, Dinule? E de necrezut! E posibil oare ca vreuna dintre astronavele noastre să se afle în pericol? Nu-mi vine să cred!

— Şi totuşi eu mă simt foarte neliniştit. Astronava se afla probabil într-o situaţie atît de gravă, încît, cerînd ajutor, a uitat să-şi spună numele...

Tot ce-i posibil. In orice caz, chestiunea asta mi se pare de neînţeles. In misiune de lungă durată au plecat doar două astronave: P-1 şi P-2. Numai una dintre ele poate fi, deşi, îţi spun, e de necrezut... Cheamă-l te rog pe Cernobai!

Boris Cernobai nu era altcineva decît inginerul-şef constructor şi astronavigatorul nr. 1 al I.M.S.A. Locuinţa lui se afla la capătul aleii ce ducea de la laboratoare spre oraş. Chemat de asistent, inginerul sosi în scurtă vreme.

Herescu îl informă îndată pe inginer asupra mesajului. Boris îşi încruntă mai întîi fruntea, în semn de uimire şi neîncredere. După ce cumpăni cîteva clipe situaţia, spuse:

— Eu unul nu cred în ruptul capului că astronavele P-1 sau P-2 s-ar putea găsi în vreun pericol... Dar, în sfîrşit, întrucît s-a recepţionat un mesaj cosmic, se cade să răspundem cum se cuvine.

— De asta te-am şi rugat să vii, zise profesorul. Sînt convins că tu, împreună cu astronava F-1, vei fi în stare să duci la bun sfîrşit salvarea unor naufragiaţi cosmici, oriunde s-ar afla ei.

— Observ că eşti darnic astăzi cu superlativele, răspunse Boris zîmbind. Dar să zicem că-i aşa... Voiam să te mai întreb pe unde se află astronava aceea?

— Incă nu-i cunoaştem poziţia în spaţiu, răspunse Dinu. In timp ce te vei afla în zbor, vei primi toate datele necesare din partea lui Marte-2.

Cîteva clipe Cernobai mai cumpăni în tăcere lucrurile, apoi, ridicîndu-se din fotoliu, decise:

— Am să plec imediat! F-1 este gata de drum...

— Foarte bine! răspunse mulţumit Herescu.

Intorcîndu-se apoi spre asistent, adăugă:

— Dragă Dinule, cred că şi noi putem pleca. Deocamdată socotesc că nu mai avem altceva de făcut.

Herescu şi Dinu se despărţiră curînd de Boris, ducîndu-se să se mai odihnească puţin. Inginerul era mai odihnit, deoarece părăsise mai devreme serbarea, aşa că se îmbarcă în frumosul său atomoplan şi, după cîteva minute, ajunse pe marele aerodrom din apropierea Moscovei.

La ora aceea așa de matinală, pe aerodrom se vedea puțină mișcare. Boris coborî din atomoplan și se îndreptă direct spre imensul hangar unde se odihnea faimoasa astronavă F-1.

F-1 era un adevărat gigant, unii supranumind-o „minunea secolului al XXXI-lea". Boris îndrăgise această astronavă nu numai pentru că era o creație a minții lui, ci, mai ales, fiindcă în cadrul tentativei făcute cu o lună înainte pentru doborîrea recordului vitezei de zbor în cursele interastrale, F-1 atinsese o iuțeală atît de mare, incit juriul comisiei de verificare nu se putu reține să scrie în procesul verbal: „performanță fantastică". De altfel, inginerul se simțea în formă deosebită numai cînd pilota astronava F-1.

De cîteva clipe, Boris se găsea din nou în cabina de comandă a astronavei sale dragi. Inaintea fiecărei plecări într-un zbor îndepărtat, obișnuia să marcheze pe un cartonaș special — cu ajutorul dispozitivului calendarului automat al astronavei — ziua, luna și anul zborului. De astă dată, pe cartonașul ce-l ținea în mînă imprimase data de 7 iulie anul 3035. Era al 15-lea zbor executat cu astronava F-1.

Inchise în grabă cartonașul în safeul jurnalului de bord și puse apoi în funcțiune motoarele astronavei. După aceea, cu ajutorul unor ceasuri de bord, verifică funcționarea motoarelor și a celorlalte agregate de pe astronavă. Prin televizor îi mai salută o dată pe Radu și Dinu. Apoi se consacră trup și suflet numai astronavei.

Cînd colosul, lung de peste 600 m și cu un diametru de aproape un hectometru, se ridica semeț, spintecînd văzduhul și pierzîndu-se ca fulgerul în spațiul cosmic, peste metropolă soarele își revărsa primele raze ale acelei dimineți de iulie...

2. EPAVA COSMICĂ

In dimineața celei de-a treia zile după plecarea lui Cernobai, profesorul Herescu își întîlni asistentul chiar în clipa în care acesta dădea să intre în marele laborator de observații și comunicații interastrale.

Dinu nu prea era în apele lui. De aceea cînd profesorul îl salută, spunîndu-i bună dimineața, Dinu răspunse aproape necăjit:

— Pentru noi nu-i prea bună. Incă nici pînă acuma n-am primit vreo veste de la Cernobai.

Herescu închise ușa după el și se întoarse apoi spre asistent, întrebîndu-l:

— Nici Marte-1 [1] nu răspunde?

— Nici!... Au amuțit cu toții...

— E pentru prima oară cînd se întîmplă o asemenea ciudățenie. Celelalte stații au răspuns?

— Mi-au comunicat că nu știu nimic despre soarta lui F-1!

Cîteva minute cei doi astrofizicieni tăcură, cumpănind situația. Privirile lor se îndreptau mereu spre radioastral, care însă se încăpățîna să rămînă mut.

---

[1] Marte-1 este o altă stație cosmică, situată în partea de sud a planetei Marte. (N. A.).

Intr-un tîrziu, profesorul deschise iarăşi vorba.

— Nu pot pricepe ce s-a întîmplat cu tăcutul ăsta de Cernobai! Oricum, niciodată n-a mai făcut una ca asta!... Plecat de aproape trei zile şi încă n-a dat nici un semn de viaţă!

Nu-şi sfîrşi bine fraza, cînd atenţia celor doi bărbaţi fu atrasă de cunoscutul semnal de intrare în funcţiune a receptorului şi înregistratorului de mesaje.

Dinu şi Radu se apropiară în grabă de radioastral. In difuzoarele acestuia, simultan cu desfăşurarea bandei înregistratoare, se auzi un glas răspicat:

„Aici Marte-2. Transmitem către I.M.S.A. F-1 se îndreaptă spre Pămînt. Indeplinit misiunea..."

Urmă o mică pauză, apoi vocea reluă:

„Aici Marte-2. Continuăm mesajul. Il rugăm pe profesorul Herescu să ne acorde iertare pentru lipsa noastră de la staţie. Impreună cu Cernobai am dus la bun sfîrşit o treabă deosebit de interesantă. Socotim că lucrul realizat ne va absolvi de mustrare. Aici Marte-2. La revedere. Stop."

Profesorul zîmbi pentru prima oară în dimineaţa aceea. Aşadar, după cum se părea, nu era nimic grav.

— Din cîte am înţeles, deschise Dinu vorba, lucrurile stau mai bine decît ne-am închipuit noi.

— Să nu ne grăbim cu ipotezele, deşi, drept să-ţi spun, m-am liniştit şi eu puţin. O să aflăm în curînd tot ce s-a petrecut... Pregăteşte telescoapele-radio! Vreau să-l urmărim pe Cernobai înainte de aterizare.

Asistentul deschise contactul la tabloul de comandă al telescoapelor, care se aflau undeva pe cîmpul din apropiere. Comanda telescoapelor făcîndu-se din laborator, nu mai era necesar să se deplaseze pînă la locul lor de amplasare.

Herescu îi ajută lui Dinu să regleze aparatele. Cînd totul era pregătit, la pupitrul de comandă mai rămase doar asistentul, în timp ce profesorul se aşeză alăturea, într-un fotoliu, aşteptînd desfăşurarea evenimentelor. Telescoapele începură curînd să emită...

Trimiţînd în spaţiul cosmic fascicule intense de unde radio-ultrascurte — singurele care pot străpunge atmosfera terestră fără să fie întoarse din drum —, telescoapele erau pregătite pentru observaţie. Cînd undele acestea întîlnesc în cosmos vreun corp, ele se întorc în receptoarele electronice, reproducînd imaginea corpului de care au fost reflectate.

Trecuse mai bine de un ceas de cînd asistentul căuta nerăbdător să găsească prin cosmos astronava lui Cernobai. Deodată anunţă cu însufleţire:

— Iat-o!...

Radu se repezi şi el spre pupitrul de comandă, aşezîndu-se lîngă Dinu. Pe ecranul mare al radiotelescopului se distingea un contur, încă neclar, care nu era altceva decît astronava F-1.

— Depărtarea? întrebă Herescu.

— O jumătate de ceas... Ah, uite că frînează... Dar nu înţeleg! Priveşte şi tu! F-1 nu e singură...

Profesorul se încruntă:

— Aşa mi se pare şi mie. Ce poate fi? Văd că alături de ea mai zboară un corp...

— Nu poate fi astronava P-2, deoarece ştii că pereţii ei sînt absorbanţi puternici pentru undele cu care lucrăm acum. Nu-i exclus să fie P-1... Da... Cu siguranţă că cea de-a doua astronavă e P-1!...

Profesorul nu răspunse nimic, ci continuă să privească cu şi mai multă atenţie ecranul radiotelescopului. Deodată rupse tăcerea şi strigă:

— Dinule, să ştii că ori s-a întîmplat o mare nenorocire, ori nu mai înţeleg nimic!...

— Ce ţi-a venit? făcu Dinu uimit.

— Uită-te şi tu mai atent între cele două astronave! Nu vezi nimic? Iată, acum se vede foarte clar!

— Ai dreptate: un al treilea corp! Nu! Dar asta nu se poate!

— Ce nu se poate? întrebă profesorul.

— Mă gîndeam la o prostie! P-2 nu se poate să se fi sfărîmat!

— Să sperăm că nu-i nimic rău... Sînt secole de cînd astronautica n-a mai înregistrat vreun accident cosmic mai grav...

Timpul trecea pe nesimţite, în vreme ce pe ecranul distanţelor cifrele se micşorau vertiginos. Pînă la aterizare mai rămăseseră vreo 10—12 minute, în funcţie de viteza cu care aveau să intre astronavele în atmosfera terestră.

— Din clipa asta, zise profesorul, astronavele ar putea fi observate şi cu telescoapele optice, obişnuite...

— Cred că nu mai e necesar, răspunse Dinu ridicîndu-se. Plecăm să-i întîmpinăm pe astrodrom... Iată, au şi intrat în păturile superioare ale atmosferei.

— Opreşte atunci aparatele şi să plecăm îndată, mai spuse profesorul ridicîndu-se şi el de pe scaun.

*

Sosiţi pe astrodrom, unde aproape nimeni nu-şi dădea seama de evenimentul ce avea loc atunci, Herescu şi Dinu trecură neobservaţi spre locul unde aveau să aterizeze astronavele.

— Priveşte! strigă asistentul, în timp ce navele aterizau. E nemaipomenit! Să-mi spui orice, Radule, dar al treilea corp este un rest de astronavă!...

— De unde o mai fi şi epava asta? întrebă profesorul mai mult pentru sine.

Apropiindu-se de locul unde descinseră astronavele, cei doi bărbaţi îşi putură da uşor seama că, alături de F-1, sosise şi P-1.

Intre timp se deschiseră şi uşile de ieşire din astronave. Din F-1 coborî doar Boris, în timp ce din P-1 ieşiră doi bărbaţi îmbrăcaţi în costumele speciale de astronauţi de cursă lungă. Unul dintre aceştia era mai înalt şi mai legat, iar celălalt mai scund şi mai slab.

Ajunşi lîngă astronave, Herescu şi Dinu priviră mai întîi misteriosul corp, apoi se întoarseră spre astronauţi, cărora le urară „bun sosit" şi îi felicitară pentru reuşita misiunii.

— Dacă nu mă înşel, se adresă profesorul celor doi astronauţi sosiţi cu P-1, sînteţi Ozolin şi Horn.

— Intocmai, răspunse cel înalt, care se numea Horn.

— Incă o dată vă felicit pentru întoarcerea voastră, spuse profesorul. Iertaţi-mă însă că nu vă întreb nimic în legătură cu misiu-

nea principală pe care ați avut-o, întrucît, atît cu cît și Dinu, sîntem nerăbdători să aflăm mai repede ce-i cu epava asta.

Profesorul i se adresă mai mult lui Boris, care în sfîrșit se hotărî să rupă tăcerea:

— N-am ce să spun prea multe despre epavă decît că nu este o rămășiță a astronavei P-2...

— Asta o văd și eu acum, replică Radu, dar de unde a putut răsări prin cosmos ciobul ăsta uriaș?

Inginerul nu răspunse, continuind să contemple în tăcere epava pe care o pescuise undeva în adîncul întunecatului cosmos. Între timp, profesorul se întoarse din nou către Ozolin și Horn:

— Am uitat să vă întreb: cine a cerut ajutor?

— Noi, răspunseră piloții.

— Voi?! Nu înțeleg!

— Vei înțelege îndată, profesore, răspunse Ozolin. Dacă n-am fi cerut ajutor, epava aceasta, care aduce mai degrabă cu o cutie enormă decît cu un rest de astronavă, n-ar mai fi ajuns niciodată pe Pămînt.

— Tot nu înțeleg, făcu Herescu nedumerit.

— Iată pe scurt istoria S.O.S.-ului pe care l-am lansat către Marte-2. Ne întorceam din constelația Centaurului, spre care am plecat acum 10 ani și 9 luni, cu scopul de a efectua anumite observații speciale. După terminarea lucrului, ne-am îndreptat din nou spre Pămînt. Pe cînd ne aflam la 3 luni distanță de sistemul solar, aparatele noastre de bord semnalizară prezența unui corp cosmic in direcția drumului urmat de astronava noastră. La început am crezut că e vreun meteor uriaș, dar cînd am privit cu ajutorul telescoapelor am rămas surprinși. Ne aflam în fața unui rest de astronavă. Dornici să aflăm ce caută prin pustiul acela întunecat, am hotărît să-l pescuim. Cum epava se apropia cu o mare viteză de sistemul solar, ne-am ținut o vreme în urma ei, studiind-o neîncetat, pînă ce ne-am dat seama că ar putea fi remorcată de astronava noastră. La început am crezut că e un rest din P-2, dar această teamă ne-a fost înlăturată curînd. Într-adevăr, se observă ușor că epava a constituit etajul final al unei astronave cu mult mai mici decît al celor actuale. Am încercat remorcarea, dar n-am reușit cu nici un chip. Atunci ne-am văzut siliți să cerem ajutor. Nu v-am transmis numele nostru ca să nu vă neliniștim. Asta-i tot!

— Dacă asta ar fi tot, ar fi foarte bine, intră în vorbă Dinu. Dar chiar partea cea mai interesantă a acestei istorii rămîne învăluită în taină. Propun să mergem lîngă epavă; sînt curios s-o văd și eu mai îndeaproape.

Ajunși lîngă ea, începură s-o studieze cu toată atenția. Deodată profesorul Herescu spuse:

— Ipoteza că această epavă a fost cîndva etajul final al unei astronave — locaș al motoarelor sale propulsoare — este absolut exactă.

— De acord, aprobă și Boris, care pînă atunci nu scosese o vorbă. De altfel, chiar în cursul remorcării am putut să-mi dau seama de faptul acesta. N-am reușit însă nici pînă acum să-mi lămuresc o întrebare: care astronavă și-a putut pierde etajul final și mai ales cînd?

— După cum am văzut, în nici un caz nu poate fi vorba despre astronava P-2, adăugă Ozolin. De altfel, ea a plecat o dată cu noi, dar şi-a continuat zborul spre steaua Vega, după ce ne-am despărţit la frontiera constelaţiei Centaurului. Vor mai trece poate ani de zile pînă cînd se va reintoarce şi P-2.

— Mai mult decît atît, interveni şi Boris, cu toate că epava este atît de desfigurată încît nu i se mai poate recunoaşte forma iniţială, oricine îşi poate da seama că dispoziţia motoarelor trebuie să fi fost cu totul diferită decît la oricare astronavă actuală...

Toţi priveau cu emoţie acea tainică epavă, pescuită din hăul cosmic fără fund.

Profesorul Herescu declară pe neaşteptate:

— Istoria astronavigaţiei n-a înregistrat pînă astăzi nici un naufragiu cosmic în care vreo astronavă terestră să-şi fi pierdut doar etajul final, iar ea să fi revenit incompletă pe Pămînt.

— Sînt cu totul de acord cu tine, aprobă inginerul Boris, totuşi din senin nu s-a putut naşte o astronavă în Cosmos. De altfel, pot spune cu certitudine că astronava care şi-a pierdut acest etaj final a fost construită pe Pămînt. Şi, pentru a vă convinge, priviţi-i picioarele de aterizare... Numai mîna omului putea scrie cuvîntul acela în limba engleză...

Se apropiară cu toţii de picioarele epavei pentru a încerca să descifreze literele şterse, în parte, de vreme.

— Scrie „Vulturul“, exclamă uimit Dinu.

— Exact, zise Boris. Tu ce părere ai, Radule?

— Alte amănunte indicatoare există? întrebă profesorul.

— Pe dinafară nu mai există nici unul, spuse Dinu, care între timp făcuse înconjurul epavei.

Inginerul Cernobai remarcă cu obişnuitu-i calm:

— Aceia care cunosc construcţia astronavelor de după anul 2300 îşi pot da seama că acest fost etaj final, această ruină — dacă vreţi — nu seamănă cu nici unul dintre tipurile construite de 7 secole încoace.

Privirile tuturora se aţintiră asupra inginerului.

— Şi de cînd crezi că datează această ruină?

— Dintr-o singură privire n-aş putea răspunde precis. Un lucru însă mi-e clar, profesore, trebuie să fie una dintre primele astronave construite pe Pămînt!

— Cum?! exclamă asistentul. Ar însemna că această epavă datează de peste 9 secole! Imposibil!

— Şi totuşi, răspunse Boris, încăpăţînat, sînt convins că aşa e.

— Nu mai înţeleg nimic! E de necrezut! — mai spuse Dinu dezamăgit.

— În tot cazul, interveni profesorul, nu vom putea dezlega misterul decît atunci cînd vom pătrunde în interiorul epavei. Pentru asta e nevoie ca echipa de tehnicieni să spargă învelişul ei. Dinule, mai adăugă profesorul, întorcîndu-se spre asistent, stabileşte te rog prin radio legătura cu serviciul tehnic.

Cu ajutorul radioceasornicului de la mînă, Dinu chemă echipa tehnică de serviciu.

3. FILE DE JURNAL

După ore întregi de muncă încordată, pereţii astronavei fură sparţi. Ozolin şi Horn plecaseră să se odihnească după îndelungata lor călătorie cosmică.

Emoţionaţi, Radu, Boris şi Dinu se strecurară înăuntrul epavei. După un timp, Boris reveni şi le strigă celor de afară:

— Aduceţi farurile!... E o beznă nemaipomenită...

Cînd lumina puternică a farurilor se proiectă pe pereţii interiori, cei trei exploratori nu putură să-şi stăpînească un fior. O vreme fiecare rămase tăcut, privind în jurul său. Se simţeau ca vechii exploratori ai misterioaselor piramide faraonice.

Radu se îndreptă spre un loc mai ferit. Ajunse în faţa unei uşi şi apăsă pe butonul de deschidere. Uşa nu se clinti. Privind în jos, ridică mirat sprincenele.

— Boris! Dinule! Veniţi încoace, îi chemă el aplecîndu-se şi ridicînd ceva de jos.

— Ce-ai găsit? întrebă asistentul apropiindu-se.

— Uitaţi-vă şi voi!

— Pare a fi rămăşiţa unei fotografii... Da, chiar aşa e, constată inginerul surprins.

— E complet distrusă... Frigul grozav din spaţiul cosmic i-a modificat total structura. Hîrtia, dacă o strîngi puţin se sfărîmă ca un bulgăre de zăpadă. Ce mult aş fi dorit să ştiu pe cine reprezenta! sfîrşi Radu dezamăgit.

— S-o păstrăm totuşi, interveni asistentul.

Profesorul aşeză cu grijă fotografia într-o mapă de piele pe care o purta mereu cu el. Apoi continuară explorarea. Într-un tîrziu, asistentul exclamă înfiorat:

— Totul e numai ruină! Interiorul este aproape complet distrus de îngheţ. Cît timp o fi rătăcit epava aceasta prin cosmos?

— Cine poate şti? răspunse Radu gînditor în timp ce lua ceva de pe o măsuţă. Dovadă acest ciob de sticlă, continuă el. Nu mai este decît pulbere!

Din mîna profesorului se împrăştie pe jos un praf alb.

Cei trei bărbaţi se mişcau prin interiorul epavei dintr-o cabină în alta. Epava era destul de încăpătoare, permiţînd să intre în ea peste 60 de oameni.

— Nu mai putem alege nimic, strigă deodată asistentul ieşind dintr-o cabină. Doar pereţii protectori se mai ţin cum se ţin. Pe tot ce pun mîna se sfărîmă. Năprasnicul ger din spaţiul cosmic a distrus aproape totul.

— Şi totuşi, interveni Boris ieşind şi el de pe culuar, putem alege ceva. Nu vă izbeşte strania construcţie a interiorului? Multe din cele ce vedem — deşi nu mai sînt bune la nimic — cîndva au fost ceva. Şi multe din aparatele pe care le vedeţi nu credeţi că sînt străbunele aparatelor noastre de bord? Mie mi se pare foarte ciudat un fapt: constructorul acestei astronave trebuie să fi fost un mare as de a putut construi o astronavă ca asta cu atîtea secole în urmă.

— Şi pe mine mă uimeşte faptul acesta, răspunse Radu. Dar n-avem nici o posibilitate să o identificăm cu vreo astronavă cunoscută pe Pămînt. Că e veche, asta e sigur. Dar care e data catastrofei?

— Asta nu ştim, răspunse Boris inciudat. Insă mai e ceva. Cel care a construit această astronavă trebuie să fi avut la îndemînă o avere fantastică.

— Mai rămîne să deschidem sertarele pereţilor de pe culuar şi din cabine, propuse Dinu.

Fiecare îşi alese o parte din pereţi pentru cercetare. După un timp, inginerul, vădit dezamăgit, le strigă celorlalţi:

— N-am găsit nimic vrednic de luat în seamă.

Dinu însă nu spuse nimic. Se muncea de zor să deschidă un sertar aflat in peretele unei cabine laterale. In cabină se mai puteau vedea o măsuţă de lucru, distrusă şi ea de frig, un pat de o formă specială, din care nu mai rămăseseră decît fulgi şi un tablou de comandă. Tabloul se ţinea întrucîtva mai bine decît restul lucrurilor.

— Veniţi încoace! strigă deodată asistentul.

Cînd Radu şi Boris pătrunseră în cabină, îl văzură pe asistent cu un teanc de hîrtii în mînă.

— Ce-ai găsit, Dinule? întrebă profesorul mirat.

— Incă nu ştiu exact, dar cred că aici vom da peste cheia unei taine.

— Crezi?! făcu Boris încruntîndu-şi sprîncenele-i stufoase.

— Să vedem şi noi, adăugă Radu nerăbdător.

Aşezară cu grijă vraful pe masă.

— Astea nu-s file de hîrtie ordinară, observă Boris. Altfel ar fi fost de mult distruse.

— Dacă nu mă înşel, sînt foi dintr-un material rezistent la temperaturi foarte joase, remarcă şi profesorul.

— Scrisul s-a păstrat şi el aproape intact, arătă Dinu. Cred că avem în mînă o verigă esenţială a acestei istorii curioase.

— Deocamdată cred că nu mai avem de ce rămîne aici, spuse inginerul. Socot că cel mai nimerit lucru ar fi să mergem în laboratorul tău, Radule, şi să descifrăm textul acestor file, care fără îndoială aparţin unui jurnal de bord.

— Ai dreptate, haidem. Cînd specialiştii se vor apuca de treabă vor găsi şi alte amănunte care ne scapă nouă astăzi. In tot cazul, epava trebuie desfăcută în întregime şi numai astfel se va putea stabili cu exactitate epoca de fabricaţie. Să mergem! mai adăugă profesorul, luînd-o înaintea celorlalţi spre ieşire.

Afară, soarele puternic aproape îi orbi. Li se părea că fuseseră într-o altă lume...

4. VIS SAU REALITATE?

Căldura înăbuşitoare de peste zi se mai potolise cînd Radu, Boris şi Dinu ajunseseră în laborator. Se lăsa seara, iar la ferestrele unor laboratoare apăruseră lumini. Profesorul apăsă pe un buton de la intrare, şi laboratorul fu inundat de lumina plăcută a pereţilor luminiscenţi. Toţi trei se aşezară in jurul unei mese rotunde în apropiere de radioastral.

— Dinule, deschise vorba profesorul, cred că putem începe. Sînt mai mult decît curios. Cîte pagini sînt?

— Vreo cincizeci, cred. Nu le-am numărat cu atenţie.

Urmă o mică pauză, în timpul căreia asistentul răsfoi puţin filele jurnalului. Deodată scoase o exclamaţie:

— Jurnalul ăsta s-ar putea să nu fie decît fragmentul unui roman...

— Eu propun să începem odată, spuse nerăbdător inginerul.

— Bine, băieţi, zîmbi Dinu. Să încep atunci.

Îşi drese glasul tuşind de vreo două ori, mai mult ca să încerce răbdarea celorlalţi... Apoi luă în mînă prima filă şi începu să citească...

★

„Ce dată să pun în fruntea primei file a jurnalului meu? Pe cuvînt, că nu-mi dau seama! Capul mi-a ajuns asemenea unei mori care macină în gol. Cîte zile şi nopţi au trecut din seara aceea fatală? Multe, atîta pot să spun. Multe, fiindcă am dormit de mai multe ori, dar, chiar de asta, sînt eu absolut sigur? Zău, am impresia că tot timpul visez şi nimeni nu vrea să mă trezească. De-ar fi să scap odată de acest coşmar!

Bietul George! Cînd m-a sfătuit să mă potolesc şi să-mi văd de treabă, l-am ocărît şi i-am spus că este un laş. Dar astăzi orice regret mi se pare tardiv. S-a dus şi George, s-a dus şi Barthelet, s-a dus şi redacţia, m-am topit şi eu ca un munte de ceară. Acum stau închis într-o cabină ca un şoricel într-o cuşcă. Cel puţin dacă aş şti unde sînt, ce fac şi unde mergem!?... Nu ştiu nici măcar dacă mergem!...

Ceasul meu arată în momentul acesta ora 10. Care 10? Habar n-am. O fi 10 seara sau dimineaţa, nu ştiu. Îmi amintesc că odată am vizitat pe un condamnat la moarte într-o celulă subterană din închisoarea «Sing-Sing». Singurul lucru de care m-a întrebat acel nenorocit a fost: «Cît e ceasul?». «Opt şi treizeci» — i-am răspuns eu. «Care opt?» — m-a mai întrebat el. I-am răspuns mirat: «Este opt şi treizeci seara». «Vă mulţumesc» — mi-a mai zis el, pentru ca după un minut să adauge mai mult pentru sine: «Mi-au mai rămas din viaţă nouă ore şi jumătate. Ce curios!»...

Eu nu pot şti nici măcar atît. În cabină am, în locul soarelui, lumina tuburilor fluorescente, care se aprind cînd le aprind eu şi se sting doar cînd le sting tot eu, ca să fac noapte. Nimeni nu-mi dă vreo lămurire. Mă întîlnesc rar, foarte rar, cu unii la masă, îi întreb cîte ceva şi îmi răspund toţi în doi peri. Nici nu ştiu cum îi cheamă. Mă întreb dacă nu mă găsesc într-un ospiciu. Pînă la urmă am să înnebunesc ori am să sparg capul cuiva dacă situaţia asta mai ţine mult...

Încep să-mi revin. Am vorbit, în sfîrşit, o oră întreagă cu un oarecare, pe nume Robert Brown. Îmi pare cunoscut numele ăsta, dar nu-mi dau seama cine o fi.

De obicei, la începutul unui jurnal de călătorie, treci şi cîteva date autobiografice. Asta, desigur, cînd crezi că s-ar putea întîmpla vreo nenorocire în care să-ţi pierzi viaţa. Jurnalul este luat atunci de supravieţuitori şi publicat post mortem. Cred că ar fi bine să mă gîndesc şi eu la treaba asta, mai ales după discuţia cu acest Robert... Creatura asta mi-a rînjit în faţă la sfîrşitul discuţiei, dîndu-mi

să înțeleg că nu numai eu sînt un șoricel în cușcă — auzi ce-mi spune : șoricel în cușcă ! —, dar că după el și ceilalți sînt în situația mea. Figura acestui individ îmi produce greață, nu știu de ce. Ce-o fi urmărit spunîndu-mi că și ceilalți sînt la fel. Care ceilalți ? Cînd s-a apropiat cineva de noi — în timp ce discutam pe culuar —, Brown a schimbat vorba și s-a prefăcut că-mi dă o explicație. Mi se pare suspect lucrul acesta.

*

Am fost adineauri la masă. Ca de obicei m-a servit Raymonde. E o femeie tînără, foarte frumoasă și cu ochi albaștri, dar și ea a dat în boala tăcerii. Astăzi însă mi-a vorbit ceva mai mult. Oricum, ziua de azi a fost deosebită de altele.

Cred că e bine să-mi amintesc și cine sînt și cum am ajuns aici. Tare neplăcut este cînd trebuie să-ți așterni pe hîrtie trecutul. Probabil de aceea unii nu-și scriu memoriile decît atunci cînd nu mai au ce face... Eu încerc însă prin asta să-mi mai adun mințile.

Lucram pînă în seara aceea fatală în redacția ziarului de mare tiraj «Cronica vremii». Colegii îmi spuneau Bob. Tata mi-a mai lăsat moștenire însă un nume: Kingstone. Mă cheamă deci Bob Kingstone. Nu sună atît de irlandez pe cît sînt. N-am trecut încă nici de 27 ani. Unii — și mai ales unele — spuneau că sînt un adevărat «dandy». Cel puțin mie mi se pare că nu sînt prea urît. Mi-a plăcut întotdeauna să mă îmbrac elegant, dar — la naiba ! — acuma sînt silit să port mereu același costum, deoarece nici nu mai am altul. Și chiar și ăsta e mototolit și necălcat !...

Cabina asta e îngrozitoare ! Voiam să mă uit afară să văd unde mă găsesc. Uită-te însă dacă ai pe unde ! In jurul meu văd citeva aparate, țintuite de cei patru pereți ; ceva mobilă foarte originală și o ușă automată. Aștia sînt tovarășii mei. Rău am ajuns ! Singur cuc ! La masă sînt chemat prin televizor. Dar să continui...

Redactorul-șef îmi încredința, de regulă, misiunile cele mai dificile. De aici mi s-a și tras nenorocirea.

Intr-o zi, Barthelet — șeful — mă chemă în grabă la el. Eram sigur că «filase» ceva. De asta m-am convins îndată ce a deschis vorba. Era o nouă misiune.

Treaba nu era de loc ușoară. Pentru a ajunge la țintă, urma să-mi deschid drumul cu ajutorul unor frumoase sume de bani. Totul se părea că o să meargă strună. Sosi și ziua hotărîtă cînd trebuia să iau contact cu ultima verigă din lanțul care mă conducea la țelul propus.

Veriga era un om pe care îl chema Richard. M-am întîlnit cu el în ziua aceea pe la șase după-amiază. Cel care a deschis discuția am fost eu. Observai însă de cum îl văzui că ceva se întîmplase. Aveam să aflu îndată ce.

— Spune-mi acum, i-am cerut eu, ce cale trebuie să apuc.

— Știți, răspunse el cu glasul mieros, astăzi mi se pare că s-au făcut ultimete pregătiri.

— Ce !? am strigat eu ca mușcat de șarpe. Ești nebun ! Ce vrei să spui cu asta ? E gata cumva de plecare ?

— Nu știu precis, domnule Kingstone, dar părerea mea e ca trebuie să vă grăbiți dacă vreți să mai obțineți informațiile pe care le do

— Asta înseamnă că trebuie să acționăm chiar în noaptea asta, i-am răspuns eu cu înfrigurare.

— Da. Ar fi bine chiar în noaptea asta!

In noaptea aceea mi-ar fi plăcut mai degrabă să dorm, ca tot omul. Dar era în joc ziarul. Cheltuisem o groază de bani și nu mai aveam încotro.

— Bine, i-am răspuns. Atunci spune-mi ce trebuie să fac.

— Băieții mei se vor preface că nu vă văd. Mi-e teamă însă de garda imediată.

Vicleanul! Aici a vrut să ajungă, să mai stoarcă ceva.

— Lîngă astronavă mai există o gardă? l-am întrebat eu, prefăcîndu-mă că nu înțeleg aluzia.

— Da. Și încă una extrem de devotată stăpînilor...

— Atunci ce-i de făcut?

— Există o soluție. O să vă luați o pelerină și o să vă numiți la noapte Kennedy Stirling!...

— Cine naiba mai e și ăsta?

— Omul care va fi de gardă la ușa de intrare la etajul final al astronavei între miezul nopții și orele două dimineața.

— Bravo, Richard!... mă însuflețli eu. Dar stai puțin: chestiunea e aranjată?

— Dacă se mai adaugă două sute! îmi spuse el cu un glas lingușitor.

Atunci m-am înfuriat:

— Două sute!? Ai înnebunit! De unde o să mai iau atîția bani?

— Atita mi-a cerut, domnule Kingstone. La început nici n-a vrut să audă. Dar, cînd i-am spus că sînteți doar un ziarist, s-a lăsat mai moale și a cedat în cele din urmă. Ultimul preț a fost două sute.

Barthelet, cînd i-am explicat cum stă situația, a tras o înjurătură zdravănă, dar n-a avut ce face nici el. A scos frumușel banii și mi i-a dat spunîndu-mi:

— Dacă reușim, atunci nu-mi pare rău de bani. O să vindem ziarul ca pîinea caldă și nici n-o să se cunoască ce am cheltuit. Succes, Bob! O să fie un reportaj de zile mari.

Să fi știut el atunci ce succes am avut!..."

— Insemnările acestea n-au nici o dată? întrerupse brusc lectura inginerul Cernobai.

Dinu ridică ochii de pe manuscris ca trezit din somn.

— Vom vedea noi la urmă, spuse nerăbdător profesorul. Continuă, te rog, Dinule!

Asistentul reluă lectura...

„Trecuse puțin de miezul nopții cînd m-am prezentat să-mi iau «postul» în primire lîngă astronavă, sub numele cel fals. Cînd schimbul s-a făcut și garda veche s-a îndepărtat, am socotit că a sosit momentul. Am privit în stinga și în dreapta mea să văd cine se află pe aproape. La vreo 50 metri de mine, spre capul astronavei, era postul al doilea. Nu putea să bănuiască ce făceam.

Cînd m-am apropiat de astronavă mărturisesc că eram descumpănit. Ce voi face după ce am să intru în colosul ăsta? mă întrebam îngrijorat. Eram chiar sub ușa indicată. Mi-am luat inima în dinți

şi, dintr-un salt, am fost pe scara de urcare în etaj. In cîteva clipe am ajuns în corpul astronavei. Mi-am scos lanterna specială şi carnetul de reporter şi am început să scriu şi să fotografiez în infraroşu...

Interiorul m-a izbit printr-un lux extraordinar. Scriam de zor şi mă plimbam, nestingherit de nimeni, dintr-o cabină în alta.

Deodată, interiorul astronavei fu inundat de lumină. La urechile mele ajunse un sunet aproape imperceptibil. Ascultai mai atent! Se auzi apoi un zgomot surd, ca şi cum o uşă s-ar fi închis. «Hait! mi-am spus atunci în gînd. Să ştii că am fost prins.» Imi aruncai ochii pe ceasul de la mînă. Am rămas trăsnit. Erau orele trei după miezul nopţii. Cînd o fi trecut vremea? Dar nu mai avui timp să mă gîndesc mai departe. Un bîzîit uşor mă făcu să îngheţ de spaimă. Ce putea să fie decît pornirea motoarelor! Incepură să mă treacă sudorile. Am alergat înapoi spre uşa pe unde intrasem — zadarnic! Totul era ermetic închis.

Neştiind ce să mai fac, am dat să deschid uşa unei cabine, prima care mi se ivi în faţă. Voiam să intru, cînd se petrecu un lucru extraordinar!...

Tocmai împingeam uşa, cînd deodată am avut senzaţia... că nu mai exist. Asta în primul moment, căci îndată aveam să constat tocmai contrariul. Senzaţia de la început ţinu doar cîteva clipe. In acelaşi timp, însă, mă văzui zburînd prin aer şi ciocnindu-mă de peretele opus. Zdruncinătura a fost grozavă, dar, deoarece pereţii interiori ai astronavei sînt capitonaţi cu un strat de material elastic, nu m-am ales decît cu spaima.

M-am proptit după aceea cu mîinile pe peretele de care mă izbisem şi am încercat să mă salt în sus. Cît ai fi clipit din ochi, m-am văzut ridicîndu-mă vertiginos înspre tavanul astronavei. Ciocnirea cu acesta n-a fost mai puţin violentă decît prima. Crezui că visez. Am rămas un timp tot lîngă tavan, de parcă eram agăţat în chip de candelabru. Creierul refuza să mă mai ajute.

Ce însemnau toate astea? Am dat să-mi duc mîna la gură să văd dacă nu mi-am pierdut dinţii. Aşa de bine mi-am dus-o încît am avut impresia că sînt nebun de-a binelea: mă lovii peste obraz cu propria mea mînă!

In clipa aceea, ca o străfulgerare, mi-a trecut prin minte un sfat ce mi l-a dat un coleg care călătorise cu o astronavă mult mai mică decît aceasta. Cu toate că eram într-o situaţie penibilă, începui să zîmbesc. Inţelesesem, în sfîrşit, cauza zborurilor şi mişcărilor mele necontrolate: îmi pierdusem greutatea! «Asta trebuie să fie» — mi-am zis în gînd. Incet, m-am împins cu mîinile în tavan şi începui să cobor. Ajuns jos, m-am prins de o bară de susţinere — probabil montată tocmai pentru acest scop.

Nu-mi revenisem încă bine din primul şoc, cînd simţii că încep să cîştig în greutate. Acum puteam să umblu iar. Făcui un pas înainte cu destulă prudenţă. Spre nenorocirea mea l-am făcut! De bară nu mă mai ţineam. O forţă din ce în ce mai mare începu să mă tragă, împotriva voinţei mele, spre peretele din fund. Mă izbi cu putere de el. Am crezut că mi-a sunat ceasul cel de pe urmă. Aşteptam ca forţa să înceteze. Nici pomeneală! Greutatea creştea me-

reu, apăsîndu-mă tot mai tare de perete de credeam că o să intru prin el. Cînd am simţit că mă sufoc, am mai reuşit să strig: «Ajutor !»...

*

Nu ştiu cît am rămas leşinat. Cînd m-am trezit eram întins pe un pat într-o cabină pe care n-o mai văzusem. E aceeaşi cabină ca asta în care mă aflu şi acum.

Lîngă patul meu şedea pe un scaun şi mă privea cu atenţie un doctor. Avea ochii căprui, extrem de severi. Un smoc de păr îi căzuse pe frunte.

— Cum te simţi ? mă întrebă el foarte rece.

Am încercat să-i răspund, dar abia am putut scoate un sunet neînţeles. Imi simţeam limba prea grea pentru a putea vorbi. Doctorul luă o seringă şi îmi făcu o injecţie.

— Unde mă găsesc ? am reuşit să întreb.

— Cum te simţi ? întoarse el vorba cu aceeaşi răceală.

— Mai bine... Vreau însă să ştiu unde mă aflu ?

— Domnule Bob Kingstone, mi se adresă el spunîndu-mi pe nume. Eu aş avea cel dintîi dreptul să te întreb cum ai putut pătrunde aici !

Mi-am dat seama atunci că trebuie să fiu tot pe astronavă. Nu ştiam însă dacă astronava decolase sau se afla încă pe Pămint.

— Mă priveşte ! i-am răspuns eu înţepat. Sînt curios însă să ştiu de unde îmi cunoşti numele ?

— Crezi că m-am sfiit să te caut prin buzunare ? îmi zise el cu un surîs ironic.

— Cu ce drept ? m-am înfuriat atunci ridicîndu-mă de pe pat.

— Cu acelaşi drept cu care dumneata te-ai strecurat hoţeşte pe astronavă.

— Ceee ? Cum ai spus ? am strigat simţind că mă mănîncă palmele. Eram gata să-l pocnesc.

Doctorul se ridică. Fiind mai înalt şi mai voinic decît mine, simţii că-mi trece pofta de harţă. Se uita la mine cu nişte ochi de gheaţă.

— Te sfătuiesc să te potoleşti, îl auzii spunînd. Nervii nu te vor ajuta prea mult aici. De altfel, sper că ţi se va tăia pofta de a mai face pe grozavul cînd...

— Aşteaptă ! se auzi o voce în spatele doctorului.

Intrase un bărbat brunet, care prinsese ultimele cuvinte spuse de doctor. Acesta se învîrti pe loc.

— Ce e, Giulio ? îl auzii pe doctor întrebînd.

— Ziceam să-i dai pace. Nu-l mai lămuri şi tu cu ceea ce încă nu-i cazul, făcu cel căruia doctorul îi spusese Giulio.

Acest Giulio mi se păru mult mai simpatic. Era şi mai tînăr. Că era italian se vedea de la o poştă. Cu toată tinereţea lui, în ochii-i foarte vii puteai să citeşti multă hotărîre.

Am stat o clipă şi am cumpănit situaţia. Cel care trebuia să se supună eram eu.

— Doctore, i-am zis, te rog iartă-mi enervarea. Nu ştiu încă unde mă aflu şi nici de cît timp sînt aici. Vezi bine că am motive să mă necăjesc.

In locul doctorului, îmi răspunse Giulio :

— Kingstone, parcă aşa te cheamă, ascultă-mă o clipă. Te afli tot pe astronavă. Cred că simţi că nu mai ai aceeaşi greutate ca şi pe Pămînt.

Abia atunci simţii că Giulio avea dreptate. Eram mult mai uşor, totuşi nu slăbisem. Greutatea mea era însă suficientă ca să mă pot ţine vertical şi să mă mişc dintr-un loc în altul fără să fiu nevoit să mă prind de vreo bară ca atunci cînd îmi pierdusem complet echilibrul.

— Vina nu este a noastră că te afli aci, ci a dumitale, continuă tînărul. Ţi-ai luat meseria de ziarist prea în serios. Unde eşti ? Unde sîntem ? Nu pot să-ţi spun încă. Erai să-ţi pierzi viaţa dintr-o nesocotinţă. Supragreutatea creată prin acceleraţia astronavei era să te ucidă. Mare noroc ai avut că ai reuşit să mai scoţi strigătul de ajutor. Sistemul electronic de pază din interiorul astronavei a înregistrat strigătul dumitale şi am frînat la timp astronava. Doctorul mi-a spus că nu prea stai bine cu inima. Cu atît mai mult cred că ai trecut pe lîngă moarte.

— Nu pot totuşi să aflu dacă mai sîntem pe Pămînt sau nu ? am întrebat eu.

— Ba da. Sîntem în zbor. Eşti mulţumit ?

— Ce ? Zburăm ? Sînt într-o astronavă ce zboară prin cosmos ?

Simţeam că-mi pierd capul. Acum pricepeam de-a binelea... Cine m-a pus să accept propunerea lui Barthelet ?!

— Zburăm, Kingstone, zburăm, zise doctorul cu un zîmbet răutăcios.

— De mult ? mai întrebai eu în neştire.

— Aşa şi aşa, îmi răspunse tot el în doi peri.

— Şi cînd ne întoarcem ? am mai întrebat cu sufletul la gură.

— Cînd va fi necesar, replică, sec, Giulio.

Rămăsei o clipă năuc. Zburam ! Curios însă : nu simţeam nimic altceva decît faptul că-mi pierdusem o parte din greutate. Dar asta, din cîte ştiam, nu se datora vitezei de zbor.

— Kingstone, mi se adresă Giulio. O să rămîi acuma liniştit. Deocamdată am terminat discuţia. Mai ai ceva de întrebat ?

— Vreţi să mă ţineţi în celula asta ?

— Nu prea cred că o cabină atît de luxoasă poate fi numită celulă.

— Dar n-are nici măcar o gaură ca să pot privi afară.

— Ce nevoie ai ? făcu doctorul.

— Cum ce nevoie am ? Doar nu credeţi că după ce o viaţă întreagă am fost în soare şi lumină acum o să stau închis, la dispoziţia unor necunoscuţi !

— Singur te-ai pus la dispoziţia lor, spuse Giulio ridicînd din umeri..

Orice împotrivire ar fi fost zadarnică. M-am resemnat. Am mai întrebat un lucru. Mai bine aş fi tăcut.

— La ce distanţă sîntem de Pămînt ?

Giulio se uită o clipă la mine şi zîmbi compătimitor :

— Uite, îţi voi spune. Dar te rog să nu comentezi. Fă ce vrei, dar după ce plecăm noi. Sîntem la peste 1 miliard km de planeta Pămînt ! Cu asta, la revedere !

Amîndoi ieşiră. Eu însă, rămas singur, credeam că o să leşin. La 1 miliard km de Pămînt ! Grosimea atmosferei Pămîntului este numai de 400—500 km ! Ecuatorul e lung de 40.000 km ! Pînă la

Lună sînt 380.000 km! Cifrele îmi năvăliră nebunește în minte. «Și eu — mi-am zis atunci în gînd — eu unde sînt?! La 1 miliard km de omenire! La 1 miliard km de globul pe suprafața căruia trăiesc oamenii. Trebuie să fie o farsă absurdă: oamenii aceștia sînt nebuni, vor să mă chinuiască» — îmi spuneam obosit de-a binelea. M-am lăsat pe pat și am adormit îndată..."

5. BEZNA SE DESTRAMĂ

„Nu știu cît am dormit atunci. Cînd m-am trezit mi-am aruncat ochii pe ceasul de la mînă. Arăta orele 12. In cabină am dat peste un ceas de perete. Acesta arăta însă o cu totul altă oră. Credeam că al meu s-a oprit. Dar, ascultîndu-l la ureche, constatai că merge.

Pe lîngă faptul că n-am putut să-mi dau seama ce oră arată ceasul meu: de e noapte sau de-i zi; nu știam nici dacă ceasul meu era cel bun sau acela al cabinei. Afară nu puteam privi, iar cu cei doi tovarăși de astronavă — încă nu știam cîți mai sînt — nu ajunsesem să mai vorbesc după discuția pe care am relatat-o.

*

Incepe să mă apese singurătatea. Obișnuit cu freamătul redacției, cu zgomot și glasuri omenești, mă văd acum închis într-o cabină, înconjurat de o liniște mormintală. Liniștea asta mă omoară... Nu l-am mai întîlnit nici pe Brown. Doar Raymonde mă cheamă regulat la masă. Am observat însă că nu după ceasul meu, ci după cel din peretele cabinei.

Mănînc de obicei singur. Nici nu știu în care dintre etajele astronavei mă aflu. Cred că mai sîntem în zbor, deoarece n-am simțit încă vreo frînare a astronavei...

*

In sfîrșit! Captivitatea mea s-a terminat. Slavă domnului! Acum zece minute — după ceasul meu — m-am despărțit de Giulio. Ii cunosc și celălalt nume. Il cheamă Giulio Torrelli. Am mai aflat că se ocupă cu ingineria și fizica nucleară.

Următoarea masă o vom lua împreună. Mă bucur ca un copil!...

Incă n-am pomenit nimic despre mese. De cînd mănînc pe astronavă, m-am cam îngrășat. Trebuie însă să remarc un lucru curios: mîncărurile sînt preparate într-un mod foarte ciudat. Uneori am fost serviți și cu mîncăruri obișnuite, dar de obicei sînt servite preparate culinare sintetice. Cu toate acestea, cantități mici de alimente mă satură complet. Pesemne că sînt în așa fel produse încît să poată fi digerate și absorbite complet de organism. Din ce în ce îmi dau seama mai mult că această astronavă este extrem de perfecționată din punct de vedere tehnic.

*

Extraordinar! Niciodată nu mi-am închipuit că omul ar putea fi în stare să construiască ceva asemănător cu ceea ce am văzut timp de cîteva ore. Mai întîi să spun despre ce e vorba.

După ce am luat masa împreună, Torrelli mi-a propus să vizitez astronava. Era tot ce aşteptam. Am acceptat bucuros. Ne-a însoţit o vreme şi Raymonde. Am aflat că ea este soţia doctorului, pe care îl cheamă Karl Nordman. Doctorul are vreo 33 de ani, iar Giulio este de aceeaşi vîrstă cu mine. Probabil de aceea ne simţim atraşi unul spre celălalt. Raymonde e chimista astronavei.

Ea s-a scuzat şi ne-a lăsat după un timp singuri. Începuseră la un moment dat să mă doară picioarele şi să mi se învîrtească capul de cîte văzusem.

— Cît mai e? l-am întrebat atunci pe Giulio.

— Ai obosit? făcu el rîzînd.

— Nu, dar m-am zăpăcit cu totul. N-am vrut să-i spun că sînt şi obosit.

Lucrurile pe care mi le-a arătat nu le ţin pe toate minte. Trebuie să ai o memorie tare de tot pentru a reţine tot ce vezi aici!

De la cap la coadă, astronava pe dinăuntru măsoară vreo 225 m. În total are patru etaje, legate solid laolaltă. Etajele comunică între ele, şi poţi să te deplasezi dintr-unul în altul cu ajutorul unui fel de tren pe şine, ce face curse de la un capăt la altul al astronavei. Apeşi un buton — ca şi la lift —, şi foarte curînd vine «trenul» astronavei. Poţi să mergi şi pe jos dacă doreşti.

În astronavă sînt zeci de cabine. Fiecare îşi are scopul ei. Unele sînt dormitoare, altele laboratoare, iar cîteva, pe care le-am văzut şi eu, sînt adevărate săli de spectacole, de concerte şi pentru alte distracţii. E drept, nu sînt prea spaţioase, dar strălucesc de lux. Amuzant: să asişti la un spectacol dat pe o astronavă! Am văzut şi un mic bazin de înot. În jurul bazinului — lung de vreo 10 m şi lat de vreo 4 —, în cîteva ghivece mari, sînt plantaţi cîţiva pomi. Am reuşit să identific doi lămîi şi un gutui.

Giulio a refuzat totuşi să-mi arate unele cabine. Presupun că avea un motiv serios. Nu-i nimic. Deocamdată sînt mulţumit şi cu atît. Am să scriu un reportaj cum nu s-a mai scris vreodată!...

*

L-am întîlnit din nou pe Brown. M-a salutat. N-am vorbit însă nimic împreună. Era grăbit. Am făcut o nouă plimbare cu Giulio, şi iarăşi mi-a spus multe lucruri despre astronavă. Am reţinut însă din nou prea puţin. E rău cînd n-ai habar de fizică. Ştiu doar că pereţii exteriori sînt în aşa fel construiţi şi dintr-un astfel de material încît rezistă celor mai joase temperaturi. Un înveliş protector special captează razele cosmice, iar energia lor uriaşă o transformă în energia electrică pe care o foloseşte apoi astronava [1]. Totul arată opera unui geniu!...

*

Torrelli m-a vizitat astăzi în timp ce-mi scriam jurnalul. Am bănuit lucruri senzaţionale! Iată cum s-a desfăşurat o parte din convorbirea noastră.

— Ei, cum te mai simţi, Bob? Cred că vei înţelege prudenţa noastră, nu? zise el în glumă.

---

[1] Razele cosmice, prin reacţiile nucleare ce le provoacă în învelişul astronavei, dau naştere unor călduri de reacţie ce pot fi captate în condensatoare speciale. (V. A.).

— Să nu mai vorbim de asta, i-am răspuns, făcînd pe supăratul.

— Atunci despre ce ai vrea să vorbim?

— Nici eu nu știu. Astronava asta m-a făcut să înțeleg că în lume sînt lucruri atît de minunate făcute de om, încît acum socot că acesta își merită pe deplin numele de stăpîn al naturii.

Giulio era amuzat de entuziasmul și admirația mea.

— Poate ai dreptate, dar nu întotdeauna lucrurile minunate create de om servesc oamenilor!

— Ce vrei să spui? îl intrebai eu făcînd ochii mari. Sper că nu te referi la astronavă?

— Bob, hai să schimbăm subiectul, mă rugă el abătut.

Se vedea că-l luase gura pe dinainte și acum nu-i mai plăcea discuția.

— Bine... Dacă nu-ți place, fie... Dar să știi că nu mă las. Va trebui odată să știu de ce a trebuit să accept schimbarea acestui subiect!

— Odată! făcu el. Desigur, cîndva, o să afli...

Se ridică de pe scaun.

— Nu vrei să mă însoțești? îmi propuse el.

— Cu dragă inimă, i-am răspuns, încîntat de perspectiva plimbării.

Am ieșit amîndoi din cabină. Mă urmărea însă un gînd: de ce Giulio a evitat să vorbim despre astronavă dintr-un alt punct de vedere decît cel tehnic? Asta e ceva nou pentru mine!...

*

Un nou succes! L-am cunoscut azi pe șeful astronavei. Nu-i altul decît celebrul profesor de astrofizică și navigație interastrală Arthur Nielsen. L-am recunoscut îndată ce l-am văzut. Odată am mai avut o întrevedere cu el: i-am luat atunci un interviu despre călătoriile interastrale. Interviul a fost publicat pe prima pagină a ziarului. E un om foarte simpatic. De cum îl vezi îți dai seama că ai de-a face cu un om sincer și drept. Te privește totdeauna în adîncul ochilor. Îmi place și statura lui atletică. Cred că are 40 de ani împliniți. Arthur este ceva mai înalt decît mine sau Giulio, care avem cam aceeași statură...

*

Cine și-ar fi închipuit că pe astronavă mai există o femeie? E Cristina Nielsen, soția lui Arthur. Sînt de atita vreme pe astronavă și totuși n-am văzut-o decît astăzi. Este puțin mai în vîrstă decît Raymonde și are firea mult deosebită de a acesteia. Cristina e nordică, este mai rece și mai stăpînită. Raymonde este o pariziană foarte vioaie și sentimentală. Cu toate astea, îmi face plăcere să vorbesc cu Cristina. E inginer constructor. Cred că împreună cu Giulio îl ajută pe Arthur în conducerea astronavei.

*

Formidabil! Asta e nemaipomenit! L-am întrebat azi pe Torrelli cîți oameni numără echipajul astronavei. S-a uitat mirat la mine și mi-a spus:

— După cîte știu, îi cunoști pe toți. Pe Brown îl știi?

— Da, făcui eu, mai mult fără să vreau și strîmbînd din nas.

— Atunci cunoşti întregul echipaj!

— Vrei să rîzi de mine, Giulio, i-am zis eu neîncrezător. Cum o să conducă echipa asta de 6 oameni o astronavă care cred că, pe puţin, cîntăreşte mii de tone!!

— Bob, făcu el rizînd, doar n-o cară ei în spate!

— Şi nu mai există nimeni altcineva în tot colosul ăsta?

— Absolut nimeni, în afară de tine, bineînţeles. Dar tu nu faci parte din echipaj.

Mi-aş fi bătut joc de oricine pe Pămînt dacă înainte de asta ar fi căutat să mă convingă că o astronavă poate fi condusă doar de 6 oameni.

Nu-mi venea să cred în ruptul capului. Aşteptam ziua cind să mă conving singur. Am căutat într-adevăr prin toată astronava doar, doar voi mai găsi pe cineva. Încercare zadarnică! Eram şapte călători şi nimic mai mult.

Şi acum mă mai întreb: cum e posibil, totuşi, acest lucru? Şase oameni mînuiesc cu uşurinţă o adevărată uzină zburătoare, ce cîntăreşte zeci de mii de tone!...

*

Arthur m-a invitat astăzi în sala de navigaţie şi comandă. A fost o zi mare! Cind am intrat, am avut impresia că pătrund într-o lume de vis: zeci de tablouri de comandă, beculeţe în diverse culori aprinzîndu-se şi stingîndu-se după un cod misterios, zeci de aparate speciale necunoscute mie. Asta am văzut in primul moment cînd am intrat in cabină.

— Ce-ai rămas aşa, Kingstone? mă trezi din reverie Arthur. Vino mai bine şi vezi inima şi creierul astronavei, mă îndemnă el, invitîndu-mă în acelaşi timp să iau loc pe un scaun lîngă un panou de comandă, care mi se pare că e cel mai mare din cabină.

Profesorul se aşeză şi el lîngă mine.

— Vezi, Bob, îmi spuse el zimbind, aici este sufletul astronavei. De la creierul acesta electronic pornesc sutele de comenzi şi semnale care au grijă ca astronava să urmeze drumul dorit.

— Ce înseamnă să urmeze drumul dorit? l-am întrebat mirat.

— Uite cum vine asta, îmi răspunse el. De la Pămînt poţi porni spre orice stea doreşti numai dacă ai scăpat de forţa lui de atracţie.

— Şi cum scapi de forţa asta?

— Sînt două căi. O cale — cu ajutorul unei viteze de cel puţin 11,2 km/s. Un corp care are viteza aceasta scapă de forţa gravifică pămînteană şi poate să se îndepărteze de globul terestru. Calea asta însă prezintă un dezavantaj. Înainte de a atinge viteza dorită, trebuie să te ridici mult deasupra Pămîntului, spre straturile superioare ale atmosferei, unde practic aerul nu mai există. Asta fiindcă dacă un corp s-ar deplasa prin aer cu o viteză de 11,2 km/s ar arde pur şi simplu din cauza frecării cu aerul. La început s-a propus construirea şi lansarea unor staţii-satelit — în jurul Pămîntului, la înălţimi foarte mari — de unde să decoleze astronavele. Dar există o cale mai simplă.

— O cale mai simplă?!

— Da, răspunse profesorul calm. E calea nouă pe care o foloseşte chiar astronava noastră. Învingem forţa de atracţie a Pămîntului — sau a oricărui alt corp ceresc — înainte de a decola, şi nu

după. Procesele de învingere sînt complicate şi nu ţi le voi descrie astăzi. Ele au loc în instalaţiile speciale de antigravitate ale astronavei.

Astronava, după învingerea forţelor de atracţie, se poate îndepărta de Pămint — sau de oricare alt corp ceresc — cu orice viteză doreşte, mică sau mare. N-o mai reţine nimic, şi afară de asta combustibilul necesar accelerării este infinit mai redus decit în prima variantă.

— Dar atunci cum rămîne cu oamenii şi lucrurile din astronavă, întrebai eu gîndindu-mă la o anumită experienţă prin care trecusem şi eu la decolare.

— Am uitat să-ţi spun că în clipa în care forţa gravifică terestră a fost anulată — desigur, numai pentru noi cei de aici — au şi intrat în funcţiune instalaţiile speciale care creează o gravitate artificială proprie astronavei. Mult mai mică decit, să zicem, forţa de atracţie pămintească, ea este totuşi suficientă pentru ca oamenii să se menţină în poziţie verticală şi ca lucrurile să stea liniştite acolo unde au fost puse. Rezultatul însă este că obiectele îşi pierd mult din greutatea pe care ar avea-o pe Pămint.

In minte imi reveni scena decolării astronavei. Intii îmi pierdusem greutatea. Dispăruse deci forţa gravifică, apoi urmase accelerarea astronavei. Desigur, n-am mai simţit şi forţa artificială creată pe astronavă de instalaţiile ei, căci acceleraţia mă împingea mult mai tare în direcţia opusă mişcării. Pe atunci însă n-avusesem nici chef şi nici timp să observ toate aceste efecte, căci necazul meu era prea mare.

— Şi cînd decolaţi, zisei eu, totdeauna se întîmplă să fiţi supuşi supragreutăţii de accelerare?

— Nu. Vei avea ocazia să vezi că în cazurile accelerărilor sau frînărilor mari, neprevăzute, intrăm în cabinele speciale, unde costumele de antiforţă anihilează efectele supragreutăţii. Adaug însă că nu orice efect de accelerare poate fi anihilat în felul acesta. Există limite şi pentru asta.

Aşa, vasăzică. Costum de antiforţă! Il rugai pe Arthur să continue.

— Cu ajutorul hărţii cereşti, urmă el, noi putem, după decolare, să stabilim itinerarul prin cosmos. Datele drumului pe care trebuie să-l urmăm sînt apoi încredinţate maşinilor electronice de ghidaj şi navigaţie, aşa cum le-am încredinţa unui pilot. Servomecanismele motoarelor de propulsie ascultă instantaneu comenzile, ceea ce face ca reacţiile mezonice[1] ce se petrec în motoare să fie grăbite sau încetinite după plac.

— Şi nu există nici un pericol ca astronava să-şi piardă direcţia?

— Absolut nici unul. O dată programul stabilit, întreaga conducere a astronavei o preiau maşinile de navigaţie. Ele pun în funcţiune motoarele nucleare, reglează accelerarea sau frînarea, după cum şi viteza sau evitarea unei ciocniri cu vreun corp cosmic — de pildă cu un meteor, pe care instalaţiile radar îl semnalizează cu mult înainte."

---

[1] Prin reacţie mezonică se înţelege obţinerea de energie nucleară prin evaporarea completă a unor nuclee atomice. *(N. A.)*.

6. UN PUNCT ROŞU ÎNDEPĂRTAT

„În mintea mea se făcu lumină. Desigur, în condiţiile acestea, chiar şi 6 oameni sînt prea mulţi pentru a conduce o astronavă. E suficient un singur om. Ba cred că şi ăsta poate lipsi. Din cîte ştiu, maşinile electronice pot fi dirijate de la distanţă prin unde radio.

Profesorul mă smulse din nou din gînduri.

— Bob, acum să-ţi arăt un lucru pe care nu l-ai mai văzut niciodată.

Se ridică şi se îndreptă spre un grup de aparate.

— Iată, îmi zise el, acestea sînt telescoapele optice, care ne ajută să privim în jurul nostru la distanţe uriaşe. Lîngă ele poţi vedea telescoapele-radio. Pe acestea le folosim şi pentru alte scopuri decît pentru a vedea la mare distanţă.

În vremea asta, el apăsă pe un buton. Deodată o fîşie îngustă din învelişul extern al astronavei se dădu la o parte. Era ca un oblon. Rămăsei înmărmurit. Puteam, în sfîrşit, să privesc afară!

Ca în vis mă apropiai încet de peretele cabinei.

— Aşa-i la început, îl auzii spunînd pe profesor. Întîi vezi că în jurul tău nu e decît imensul ocean cosmic, gol şi fără fund, negru şi fără aer sau căldură. Apoi începi să observi licuricii cereşti altfel decît îi vedeai de pe Pămînt. Acolo licăreau, aici nu, pentru că nu avem atmosfera pămînteană în jurul nostru. Nu ţi se par mai strălucitori acum?

— Grozav! Niciodată nu-mi închipuiam o asemenea privelişte. E de neînchipuit! mai adăugai eu în extaz.

— Acum vino să vezi de unde am plecat noi, mă chemă Arthur.

Nu mă clintii din loc. Priveam în neştire cu faţa aproape lipită de peretele transparent al astronavei. Undeva, departe, vedeam strălucind nenumărate stele. În jurul astronavei era un întuneric desăvîrşit, cum nu mai văzusem niciodată. Şi pustiu! Un pustiu nesfîrşit. Departe de tot, puteam zări aştri de diferite mărimi, şi în mijlocul acestui ocean infinit ne găsim noi, şapte oameni, izolaţi pe o astronavă!

«Ce depărtare o fi pînă la Pămînt?» — m-am întrebat atunci. Dar nici măcar nu ştiu care dintre aceste corpuri cereşti o fi Pămîntul! «Scutul» care ne păstrează vii şi ne apără împotriva cosmosului este astronava. Ah, dar unde e cerul albastru pe care îl admiram de atîtea ori în zilele senine de vară pe Pămînt. Dispăruse bolta albastră, îi luase locul alta, sinistră şi necunoscută.

— Arthur, şoptii eu, unde e cerul?

Profesorul se uită o clipă la mine surîzînd cu înţeles:

— A rămas pe Pămînt, în jurul acestuia. Cerul albastru nu-i decît un efect luminos pe care îl datorăm atmosferei. Dincolo de ea, iată, vezi cum arată cerul? E negru şi presărat cu strălucirea aştrilor. În golul cosmic nu mai există aer, e un hău adînc, gol şi fără margini[1]. Lumina nu se mai împrăştie şi vine de la izvoarele ei drept la noi. Cerul e o iluzie, Bob! Te-ai convins de asta singur.

Într-un tîrziu, strigai nedumerit:

— Arthur, ce temperatură e în exterior?

---

[1] Cosmosul, deşi în mare parte vid, este presărat cu insule de gaze rarefiate şi chiar cu pături de ioni şi electroni. *(V. A.)*.

— Îți spun îndată.

Privi la indicațiile unui ceas de bord și apoi se întoarse spre mine și zise zîmbind :

— Temperatura în exterior este aproape de zero absolut.

Zero absolut! Știusem cîndva ce înseamnă asta, dar uitasem.

— Cît vine asta? îl întrebai eu din nou.

— Uite cît: apa îngheață la zero grade Celsius. Pe la minus 25 grade — adică 25 grade sub zero — e un ger năpraznic, dar zero absolut înseamnă minus 273,2 grade Celsius!

— Teribil! făcui eu stupefiat. Cum rezistă astronava?

Profesorul mă privi zîmbind din nou.

— Foarte bine. Așa-i construită ca să reziste.

— Și ce se întîmplă cu alte corpuri aproape de zero absolut?

— Toate își schimbă proprietățile. In primul rînd, orice substanță gazoasă sau lichidă în apropiere de zero absolut se solidifică. Printre altele, conductorii electrici își pierd orice rezistență electrică și la zero absolut devin supraconductori. Eu am să-ți arăt un singur efect interesant.

Arthur scoase dintr-un sertar un tub de cauciuc și-l trase pe un bastonaș din material plastic. Apoi se îndreptă spre peretele astronavei. Apăsă pe un buton, și în perete se deschise un oblonaș în care Arthur introduse bastonașul cauciucat. După aceea, oblonașul se închise la loc, și Arthur apăsă pe un alt buton. Privind prin geamul cabinei, observai că bastonașul, ținut de un braț special, apăru în exterior. Lumina unui reflector îmi permitea să văd tot ce se întîmplă afară.

— Il vezi, Bob? mă întrebă Arthur.

— Da, răspunsei eu nedumerit. Dar nu se întîmplă nimic, mai adăugai eu.

Nu știam ce vrea. După cîteva minute, Arthur făcu în așa fel încît bastonașul să revină în cabină.

— Incearcă să desfaci cauciucul de pe băț! mă îndemnă el. Ușor însă...

Neștiutor, am pus mîna pe cauciuc, ca să mi-o retrag în aceeași clipă, cu toate că de abia îl atinsesem.

— Ce-i asta? strigai eu îngrozit, frecîndu-mi degetele de durere.

— Arde? întrebă Arthur rîzînd.

— Ingrozitor.

Dar era o arsură cu totul deosebită. Nu știam că și un corp foarte rece poate să-ți ardă mîinile!

— Privește acum! îmi atrase atenția profesorul.

Cu un clește apucă bucata de cauciuc și o strînse puțin. Cauciucul se prefăcu în pulbere! Din elastică, bucata de cauciuc, supusă temperaturii neînchipuit de joase din exterior, devenise țeapănă și sfărîmicioasă. Totuși am strigat neîncrezător :

— Scamatorii!

— Nu, Bob, e zero absolut! rîse Arthur de ignoranța mea.

— Atunci, adăugai eu, dacă astronava s-ar găuri, toate lucrurile, poate și noi — te pomenești! — ne-am preface în pulbere?

— Ești aproape de adevăr. Noi în orice caz înainte cu mult de a ajunge la zero absolut. Fii însă liniștit, mă bătu Arthur pe umăr. Asta nu se poate întîmpla. Vino acum să-ți arăt Pămîntul.

— Ce? Pămîntul? Unde?

Mă duse lîngă grupul telescoapelor. După ce reglă funcționarea unuia dintre ele, îmi zise:

— Privește pe ecranul acesta!

— Nu văd nimic.

— Așteaptă.

Arthur întoarse un comutator. In cabină lumina se făcu mai slabă.

— Ce vezi pe ecran?

Imi incordai privirile:

— Un punct mic roșu... Aha, acuma e roșu-albăstrui... Interesant!... Dar asta-i o stea!

— E Pămîntul, Bob!

Pămîntul! Mă înfiorai. Pata aceea mică, roșie-albăstruie — pe care o vedeam pe ecranul televizor al telescopului electronic — era Pămîntul. Globul pămîntesc văzut de la o distanță fantastică! Priveam în neștire punctul acela luminos, îndepărtat și îmi spuneam că acolo, pe suprafața acelei planete, trăiesc oamenii. Acolo se ceartă ei, uneori se și iubesc. Acolo departe de tot, încît mintea mea nu-și poate închipui, se nasc oamenii și tot acolo ei mor. Pe Pămînt răsare soarele, plouă, sînt păduri. Dar oamenii de acolo nu mă mai văd. Totuși eu le zăresc Pămîntul lor. Ce curios! Pămîntul lor! Al meu nu mai e. De ce oare? Dar nu-mi putui continua gîndurile căci vocea lui Arthur mă făcu să tresar din nou.

— Știi ce distanță e între noi și Pămînt?

— Nu.

— Peste 150 miliarde km! Și crește mereu...

La auzul acestei cifre, picioarele mi se înmuiară. 150 miliarde km! Mă așezai pe un scaun. Abia reușii să intreb:

— De ce?

— Cum de ce? făcu mirat profesorul.

— De ce ne-am îndepărtat așa de mult? întrebai eu tot în șoaptă.

Profesorul se încruntă:

— Să nu mă mai intrebi niciodată asta, Bob. Ai înțeles? Niciodată!

Imi adusei aminte că nici lui Torrelli nu-i plăcea asta. Ce naiba o fi? N-am mai insistat. Intr-un tîrziu îl auzii din nou pe profesor:

— Prietene, ți-am acordat toată încrederea noastră. Te rog să accepți tot ce facem ca pe un postulat pe care nu mai trebuie să-l cercetezi. Ne-am înțeles?

In fond, Arthur avea dreptate. Ar fi fost zadarnică tînguiala mea. Dacă nu accept, mi-am zis, ce-aș putea face împotriva lor? Și de ce aș face?! Mă atrage oare atît de mult întoarcerea? Nu. Hotărît că nu! M-am sculat de pe scaun oarecum înviorat și cu un sentiment de mîndrie. Simțeam că sînt călător pe cea mai perfectă mașină din cîte am cunoscut eu pînă acum. In minte îmi reveni redacția. Ce reportaj am să fac, sfinte Bavon![1] Dar totuși nu mă stăpînii și mă întorsei către Arthur:

— Nu știu de ce te supără, uneori, întrebările mele. Dar iți promit că pe viitor am să evit tot ceea ce te-ar pune pe gînduri.

[1] Sfînt „protector" al irlandezilor. Aici este luat în înțelesul de „Sfinte Sisoe!". (*N. A.*).

Arthur îmi zîmbi şi-mi întinse mîna.

— Foarte bine! Acum, putem continua.

Eu însă eram de altă părere.

— Nu, Arthur, nu acuma.

Eram prea obosit. Capul îmi vîjiia de aveam impresia că bîzîie în el o maşinărie stricată.

— Uite, i-am zis, mai am doar o chestiune de întrebat pentru azi. Spune-mi: zburăm la nesfîrşit, fără vreo ţintă?

— Nu chiar. Deocamdată mai mergem un timp, apoi ne vom întoarce pînă la o anumită distanţă de Soare.

— Şi după aceea?

— Vom vedea!

— Ce? Nu vom reveni pe Pămînt?

— Nu cred. Depinde de un anumit răspuns pe care trebuie să ni-l dea cineva de acolo.

— Şi cum o să ne dea răspunsul?

— Ei, cum! Prin radio.

Am rămas o clipă pe gînduri. Aşadar, nici o speranţă de înapoiere. Ce-o fi zicînd Barthelet? Banii s-au dus, Bob nu se mai întoarce! Trebuie să fie o nebunie acum la redacţie.

— Arthur, spune-mi cu ce viteză zburăm? am mai întrebat.

Mai bine tăceam. Profesorul se întoarse spre mine şi ridică din sprîncene a mirare.

— Încă nu ştii? Imediat după decolare am atins viteza constantă de zbor pe care o păstrăm şi astăzi. Zburăm cu 150.000 km/s.

— Vrei să spui 150.000 m/s?

— Nu, dragă Bob, zise el privind un cadran. Cifra exactă este: 151.432 km/s!

Asta le-a pus capac la toate. Groaza mă apucă iar. Sfinte Bavon, îmi venea să ameţesc! 150.000 km/s!! O singură dată am zburat cu un avion supersonic, dar n-am trecut de 1 km/s... Am mai reuşit atunci să-i spun lui Arthur:

— Mergem la o moarte, la o sinucidere sigură! Vai de capul meu!

Profesorul mă privea zîmbind. Mie însă îmi venea să-l strîng de gît, dar nu mai aveam nici o putere. Din omul veşnic plin de elan, ajunsesem o cîrpă.

Arthur, văzîndu-mă că pălesc şi că de abia mă mai ţin pe picioare, mă prinse de umeri spunînd:

— Bob, nu fii copil! Eşti doar om în toată firea. Ai simţit pînă acum vreo neplăcere? Zbori de atîta timp cu viteza asta şi totuşi cred că nu te-ai putea plînge de ceva.

Asta era adevărat. E adevărat şi acum. În afară de aventura plecării, în rest m-am simţit foarte bine. De fapt, în treacăt fie zis, nici acum nu simt nimic deosebit.

Arthur, văzînd că îmi mai revin, adăugă:

— Ascultă, Bob, nu viteza contează, înţelege-mă odată. Nu importă viteza cu care zbori. Dacă viteza rămîne constantă, nu simţi nici o deosebire faţă de starea zisă de repaus. Oamenii spun că sînt în repaus cînd stau pe Pămînt la umbra unui arbore. În realitate, ei nu observă că zboară cu o viteză constantă de 30 km/s într-o mişcare neîncetată în jurul Soarelui. Catastrofa s-ar întîmpla numai dacă Pămîntul s-ar opri o dată brusc. Frînarea ar face ca totul să se smulgă de pe suprafaţa Pămîntului, continuîndu-şi mişcarea în vir-

tutea legii inerţiei. Ştii, ca atunci cînd se opreşte metroul brusc. De altfel, nici Soarele nu stă pe loc. Şi el se deplasează cu o viteză de vreo 20 km/s, şi în cele din urmă întreaga galaxie, toată bolta cerească pe care o vedem în jurul nostru, se roteşte într-un anumit sens şi cu o anumită viteză. Ei, acum mă crezi ?

— Mda ! am exclamat eu ceva mai liniştit. Dar noi sîntem într-o astronavă !...

— Ce importanţă are ? In astronavă sau pe Pămînt e acelaşi lucru. Ambele «vehicule» se mişcă cu o viteză constantă."

7. TENTATIVĂ CRIMINALĂ

„După cîte văd, cosmosul nu m-a înghiţit încă, dar tot mi-e frică. Discuţia cu Arthur m-a pus pe gînduri. In definitiv unde mergem ? Incotro ne îndreptăm ? Stau în cabină şi scriu. Sînt reporter pe o astronavă. Da, e un titlu formidabil ! Bietul Barthelet ! Îmi pare rău de el, dar nu am nici o vină. Sper că nu se va supăra prea tare cînd mă voi întoarce. Îi duc un material inedit cum n-a avut el niciodată. Dar cînd ? Cînd va sosi clipa întoarcerii ? Şi de ce nu vor să-mi spună nimic altceva decît chestiunile tehnice.

In jurul nostru e gol ! Nu e o simplă senzaţie. Cînd zbori cu un avion, în jurul tău există atmosfera. In jurul astronavei nu e nimic. E vidul, aşa îl numesc savanţii : vidul intersideral. Golul cosmic !... Hîrtia pe care scriu nu este a mea. Mi-a împrumutat-o doctorul. Spune că rezistă la temperaturi joase. Nici hainele de pe mine nu mai sînt ale mele. Vechiul costum l-am lepădat căci se mototolise cu totul. Giulio mi-a oferit un costum destul de elegant. Spune că mai are destule. Asta m-a surprins. Doar n-o fi avînd un depozit !...

*

Am mai dormit opt ore. Pentru mine asta înseamnă încă o zi. Nu ştiu să număr altfel. In jurul astronavei e mereu întuneric, iar în interior mereu lumină. Inăuntru zi, afară noapte ; veşnic la fel ! Nici nu mai ţin minte de cîte ori am dormit cîte opt ore. Ceasul meu nu mă mai ajută la nimic. Toată viaţa astronavei este legată de ora pe care o dă ceasul ei atomic. Torrelli spune că un astfel de ceas nu suferă nici o modificare în cursul mişcării astronavei şi îşi păstrează mereu ritmul iniţial.

Pe astronavă se poate asculta şi muzică ! Am ascultat, imprimat pe bandă, concertul pentru vioară şi orchestră de Beethoven. Astăzi mi-am propus să ascult muzică uşoară franceză. O voi avea tovarăşă pe Raymonde, care este şi ea amatoare de asemenea cîntece. Probabil şi pe Giulio...

*

Au trecut 13 ore pe astronavă de cînd m-am sculat. Incă n-a sosit ora culcării, dar sînt frînt de oboseală. Muzică n-am mai ascultat aşa cum mi-am propus. Astronava noastră a fost zguduită astăzi de un eveniment îngrozitor. Somnul şi oboseala mă îmbie să mă culc, dar trebuie să notez în filele jurnalului toate prin cîte am trecut.

Mă aflam cu Arthur în sala de navigaţie şi comandă. Profesorul îmi explica unele probleme astrofizice. Il ascultam cu nesaţ. Deodată îl văd pe Arthur că se opreşte la jumătatea unui cuvînt şi priveşte un punct fix. Mi-am intors şi eu capul într-acolo. Pe un panou de comandă, un beculeţ roşu aşezat sub un număr se aprindea şi se stingea la intervale regulate.

— Bob, strigă Arthur pălind, vino repede!

— Ce s-a întîmplat? întrebai eu ridicîndu-mă de pe scaun, neliniştit.

— Semnalul secret de alarmă. Mă cheamă la etajul final al astronavei. Se întîmplă ceva rău. Vino repede, mai adăugă el ieşind ca o furtună.

Mă luai după el. Ajuns afară, Arthur apăsă pe butonul de chemare a trenului astronavei. In cel mult 15 secunde, trenul trebuia să sosească. Trecură cele 15 secunde, dar nu-l văzurăm sosind. Atunci profesorul păli şi, fără să mai spună nimic, o luă la goană, pe culuarul astronavei, spre etajul cu pricina. Mă luai şi eu pe urmele lui. Nu e glumă să alergi în forţă 200 m. Pe Arthur nu l-am mai ajuns decit în faţa uşii de la intrare a etajului final. Se căznea s-o deschidă.

— Ce, s-a închis? îl întrebai eu gîfîind.

— Ajută-mă! făcu el opintindu-se din toate puterile.

Pusei şi eu umărul şi împinserăm amîndoi cît puteam de tare. Uşa însă nu cedă.

— E pus automatul de siguranţă! urlă el.

Deodată îl văzui că-şi roteşte privirile căutînd ceva. In sfîrşit găsi ceea ce căuta. Era o uşiţă în peretele astronavei foarte bine mascată. Apăsă într-un anumit loc, şi uşiţa se dete în lături. Înăuntru zării două butoane: unul albastru, celălalt alb. Profesorul apăsă pe cel albastru. Se auzi un clinchet metalic, şi în acelaşi timp Arthur puse mîna pe clanţa uşii şi apăsă cu putere. Uşa nu se mai opuse încercării de a o deschide şi se dădu în lături.

In sfîrşit, eram în etajul final. Arthur se îndreptă direct spre cabina de comandă a etajului. Am uitat să spun că fiecare cabină mai are un tablou al ei propriu de comandă şi navigaţie, independent de tabloul central.

Dădurăm să intrăm. Din nou uşa încuiată.

— Deschideţi! tună Arthur.

Văzind că nu răspunde nimeni, profesorul căută din nou butoanele secrete. Totul se repetă ca mai înainte. Uşa se deschise larg, şi Arthur năvăli ca o vijelie în cabină. Dar cum făcu primii paşi îl văzui căzind ca trăsnit. Privii uluit în interiorul cabinei. Lîngă un aparat zăcea întinsă pe jos o femeie. Deschizînd ochii mai bine, inima mi se strînse de groază: era Cristina! Mai la o parte sta în picioare, cu faţa spre uşă, un om îmbrăcat în costumul special de astronaut. In mîna lui dreaptă observai un pistol ultrasonic. Cunoşteam de mult arma asta.

Deci el trebuia să-l fi doborît pe Arthur. Dar cine era? N-am avut timp să fac vreo mişcare, căci în spatele meu auzii un zgomot de paşi. Dînd să mă întorc, o mînă de fier mă împinse in lături,

Mai auzii un sunet ascuțit trecîndu-mi pe la ureche și în același timp îl zării pe omul îmbrăcat în costumul de astronaut prăbușindu-se lîngă Cristina. Apoi căzui și eu fără cunoștință...

*

Cînd m-am trezit, m-am văzut întins pe un pat în cabina-spital a astronavei. Doctorul era aplecat asupra mea și aștepta neliniștit să mă vadă trezindu-mă.

— Bob, îl auzii pe doctor, iartă-mă că a trebuit să te dobor și pe tine. L-am trîntit pe criminal, dar ai intrat puțin în raza pistolului meu și ai adormit și tu. Asta-i totul! Să nu te sperii.

Nu-mi era de mine, căci îmi dădeam seama că eram teafăr. Sării din pat și întrebai neliniștit:

— A fost ucis cineva?

— Din fericire, nu. Nu eram departe însă ca în clipa aceasta bucățele din noi să călătorească la întimplare prin univers!

Auzindu-l ce spune, îmi ieșii din fire.

— Dar cine e criminalul?

— Mă și vedeam împrăștiindu-mă prin golul nesfîrșit.

— Ai să-l vezi îndată, zise doctorul ridicîndu-se. Vei lua parte la judecata lui. Vino!

Mă gîndeam că voi întîlni o figură fioroasă cum nu o dată am întîlnit in viață. Doctorul Karl mă conduse în una dintre cabinele mari care știam că e destinată concertelor. Am intrat primul, iar doctorul mă urmă.

Toți membrii echipajului erau de față. Nu vedeam însă criminalul! Privind mai bine, îl observai pe Brown, care era legat cobză și așezat într-un fotoliu. După ce mă așezai, îl auzii pe Arthur:

— Acum sîntem toți de față. Putem, așadar, să continuăm.

Giulio se așeză lîngă mine. Raymonde se afla înaintea mea, iar Karl era în stînga Cristinei.

Profesorul avea fața foarte palidă și ochii încercănați. Buzele i se subțiaseră și-și pierduseră roșeața. Domnea o atmosferă apăsătoare. Brown privea încruntat în jos. Nu pricepeam însă nimic.

Atunci îl auzii pe Arthur vorbind:

— O mînă de oameni am părăsit Pămîntul jurînd că nu ne vom abate cu nimic de la atingerea țelului chiar de-ar fi să ne pierdem viața. Am crezut că mai degrabă vom pieri departe de Pămînt, în oceanul acesta înghețat, decît ca unul dintre noi să-și trădeze într-un fel jurămîntul. Prieteni, același legămînt mai prevede pedeapsa capitală pentru trădători!

Ochii profesorului mă înfricoșară: erau numai fulgere.

— Bob Kingstone, mi se adresă el mie, te-am chemat ca martor în fața tribunalului astronavei. Te fac atent că aici nu mai sînt valabile legile justiției terestre. Există doar două principii care ne pot călăuzi: dragostea sau ura. Prima aduce tot dragoste, iar cealaltă nu poate aduce decît moarte. Cale de mijloc nu avem. Să iei aminte la cele ce urmează!

Se întoarse apoi spre Robert Brown. Privirile lui Arthur vărsau o mînie nemărginită.

— Printre cei care au jurat credință cauzei noastre, te-ai numărat și tu, nemernicule. Ca un laș ce ești, ai crezut că vei putea să distrugi ceea ce am hotărît. Te-ai distrus însă pe tine, Robert Brown.

— Nu! urlă Brown ca scos din minți. Nu vreau să mor! N-aveți nici un drept asupra vieții mele! Sînteți niște...

— Ce sîntem, Robert Brown? tună Arthur.

— Călăilor, se mai zvîrcoli Brown smucindu-se din răsputeri.

Avea figura unui ieșit din minți. Începui să mă lămuresc. Cel care urmărise distrugerea astronavei nu era altul decît Robert Brown. Dar nu-mi dădeam seama cum ar fi putut distruge astronava fără să moară și el.

— Brown, spuse profesorul, nu sîntem călăi! Tu singur ne-ai transformat în judecătorii crimei tale. Trebuie să știi că trădarea se pedepsește. Răspunde: cu ce scop ai pus în funcțiune instalațiile pentru declanșarea exploziei bombelor hidrogenice?...

«Sfinte Bavon! — mi-am zis în gînd. Eu stau lingă un depozit de bombe hidrogenice.» Credeam că înnebunesc. M-am aplecat spre Giulio și l-am întrebat în șoaptă:

— E' adevărat?... Există bombe hidrogenice?...

— Stai liniștit și nu te mai frămînta degeaba! mă certă el. Sînt tot atît de inofensive acum ca și oricare alt obiect. Decît ele e mai înfricoșătoare lepădătura asta.

M-am mai liniștit puțin. Il auzii din nou pe Arthur:

— Robert, credeai că nu există un sistem secret de alarmă? Nu? Te-ai înșelat. Ai sperat să desprinzi etajul final[1] de restul astronavei și să te întorci printre ai tăi, nu? Iar pe noi să ne prefaci în scrum.

Cînd o auzii și pe asta, mă trecură sudorile. Mi-am scos batista și am început să-mi șterg fruntea îmbrobonită.

— Cristina, ai și tu de acuzat! zise Arthur întorcîndu-se spre soția lui.

— Nu, Arthur, nu am. E destul cît ai spus tu. Cred că nu merită mai mult. Nu e om, e o fiară turbată! Și merită soarta cîinilor turbați.

— Totuși mai am eu ceva, adăugă Arthur cu același glas implacabil. Pînă să-și ia răsplata, trebuie să înțeleagă toată mîrșăvia faptei sale. Știi bine, domnule Robert Brown, că nu din plăcere am plecat. Știi bine că pentru umanitate am făcut-o. Tu n-ai acționat numai împotriva noastră, ci și împotriva acesteia. Deci și glasul ei te acuză.

— Să vă ia dracu pe toți, ucigașilor! Hoților! Călăilor! răcni Brown încercînd să se dezlege. N-aveți dreptul să vă atingeți de mine. Eu sînt stăpînul aici, cîinilor! Da-ți-mi drumul!

Se zvîrcolea în zadar. Legăturile erau tari. Il auzii pe profesor spunînd cu o voce care mă înspăimînta:

— Am aflat acum din gura ta, Robert Brown, că tu erai printre stăpînii noștri. Dar asta mă lasă rece. De aici înainte nu-ți mai aparține decît sentința. Pentru tine nu poate exista îndurare!

O clipă se așternu peste toți tăcerea. Brown încetase să mai spumege și-și plecase capul. Cristinei îi tremurau buzele, iar doctorul și asistentul se făcuseră palizi la față.

— Prieteni, mai adăugă Arthur, iată hotărîrea noastră. Brown a vrut să plece înapoi. Foarte bine. Îi vom satisface dorința, dar puțin

[1] Mai tîrziu am aflat că etajele astronavei puteau deveni fiecare vehicule de zbor independente.

schimbată. Nu putem să ne dispensăm de astronavă. Deci este exclus să-l trimitem cu astronava. Ştiţi că dispunem de un număr suficient de proiectile teleghidate...

Brown cînd auzi fraza din urmă scoase un urlet îngrozitor, cum nu mai auzisem în viaţa mea. Semăna cu o fiară turbată.

— Aşadar, continuă profesorul nestingherit, de unul dintre proiectile ne vom dispensa pentru a-l pune la dispoziţia domnului Robert Brown. El va primi costumul special de astronaut şi va fi îmbarcat pe proiectil, cu direcţia Pămîntul. I se va da şi aparatul de alimentare pentru a nu i se face foame. Dar cînd va intra în atmosfera pămînteană cred că va da ultimul spectacol din viaţa lui. Va avea soarta tuturor meteorilor care intră cu viteză nebună in atmosferă, încercînd să rănească Pămîntul. Ştiţi că de cele mai multe ori pe Pămînt nu mai ajunge decît cenuşa lor. Frecarea cu atmosfera îi preface în scrum. Cu asta, tot ce am avut de spus am spus !...

M-am ridicat de pe scaun mai mult mort decît viu. Pe de o parte îl vedeam pe Robert Brown ca un simbol al fiarelor ce sfîşie şi trebuie stîrpite. Pe de alta, fapta lui urma să fie acum pedepsită aşa cum niciodată nu mai fusese pedepsită o crimă. Dar cred că o merita. La început m-am gîndit să intervin pe lîngă Arthur ca să-l ierte. Dar nu aveam dreptul să mă amestec. De fapt, Brown singur şi-a semnat condamnarea. Şi, de altfel, oricînd, chiar dacă ar fi fost iertat, sînt sigur că tot ar fi încercat să-şi pună în aplicare intenţiile criminale.

N-am vrut să asist la lansarea lui în golul cosmic. Mi s-a spus apoi că nici n-a avut de gînd să-şi ceară iertare. Spumega tot timpul de ură oarbă şi-i împroşca pe ceilalţi cu cuvintele cele mai murdare. Un timp cei de pe astronavă l-au urmărit prin telescoape. Racheta pe corpul căreia fusese legat şi Brown se îndreptă apoi spre Pămînt şi se-pierdu în întuneric.

Am terminat de scris, dar ziua aceasta a fost un calvar. Cred că nu se va mai şterge niciodată din mintea mea. Pe astronavă n-am mai rămas decît şase călători. Sper ca nici unuia să nu i se mai întîmple nimic. A fost destul Robert Brown.

Acum am să mă culc, căci îmi simt capul tare greu şi corpul amorţit..."

(Continuare în nr. viitor)

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Fiecare buletin
Pronosport
O CONTRIBUȚIE LA DEZVOLTAREA BAZEI MATERIALE A MIȘCĂRII DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT
APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU